

GIAI ĐOẠN VIII.
(2. 1982 -- 3. 1984)

□

TA NGỒI LẠI BÊN CẦU
THƯƠNG DĨ VÃNG¹

(Nhật Ký)

□

¹ Rồi em lại ra đi như đã đến
Giòng sông kia vẫn cứ chảy êm đềm
Ta ngồi lại bên cầu thương dĩ vãng
Nghe giữa hồn cây cỏ mọc hoang vu
(Thơ Hoài Khanh).

*“Cách duy nhất để tự an ủi là hãy tự nhủ:
Điều gì xảy ra sẽ phải xảy ra dù muốn hay không.
Và hơn cả mọi nỗi an ủi,
điều muốn ấy chỉ cần một vũ khí ủng hộ
rất tinh tế từ trong chính bạn:
Đó là ý chí của bạn”.*
(Franz Kafka)

BÀI 39.

39.

Cam Ranh, thứ Tư ngày 10/2/1982

Ba ngày cuối ở Sài Gòn, tôi rũ rượi quá sức. Đêm, khoảng hai giờ khuya là tỉnh giấc và cứ vậy, nằm suy nghĩ miên man. Vạn nài Mẹ Maria hay dẫu với ý nghĩ nào cứng mạnh đến đâu cũng không khiến quên được niềm đau khổ. Thật là đày đọa.

Chỉ duy có mẹ tôi và Vân San mới làm tâm hồn nhẹ được chút ít, nhưng rồi đâu cũng vào đấy. Khuôn mặt hốc hác xanh xao, cả thân hình gầy yếu và tinh thần suy nhược hẳn. Tôi sợ mình sẽ chết vì cơn bệnh thể này, nên quyết định đem Vân San đi Nha Trang ngay. Mẹ tôi bằng lòng. (Lạy Thượng Đế, ít ra Ngài cũng vẫn còn cho tôi một người mẹ vô cùng quý giá bất cứ lúc nào tan tác nhất trong định mệnh). Bà bảo cứ tỉnh dưỡng, hướng đến Thượng Đế, tâm bồ, đánh đàn và nhất là nếu có chuyến, tôi cứ vượt biên.

Vậy là lên đường **sáng thứ ba 9/2/1982** với con trai và cậu Di.

Suốt 20 tiếng đồng hồ từ Sài Gòn ra Nha Trang, xe cứ hỏng máy hoài, nhọc mệt và buồn vô kể. Chuyến xe càng đưa tôi xa Sài Gòn, xa Rạch Giá bao nhiêu, lòng tôi càng héo hắt bấy nhiêu. Nhưng tự đâu đó, niềm tin bắt đầu trời dậy. Tự nhủ, phải chiến thắng cơn u uất này, thắng bằng ý nghĩ ra đi, bằng tình thương cho mẹ và cho Vân San. Thắng và thắng với bất cứ giá nào. Một trang đời đã đóng lại và một trang đời khác đang được mở ra, tươi sáng tốt đẹp hơn... dù phải nhận rằng không dễ gì một sớm một chiều mà giết được kỷ niệm ba năm tràn đầy ngân ấy.

Buổi chiều, xe bị chết máy tại Vĩnh Hảo (Phan Thiết), mọi người xuống đất chờ sửa. Tôi cùng cậu Di và Vân San lang thang trên các con đường làng tìm mua thuốc lá trong gió lạnh ngậy ngậy. Vậy là nhớ Đan tê tái với những ngày mới đi vào đời nhau, thời gian lưu diễn Chợ Lách, Cái Mon... có Đan trong kỷ niệm, không gian cũng tê tái thế này.

Đêm, dừng lại ngủ giữa đường Phan Rí, tôi đọc Kinh Kính Mừng liên miên, van xin Mẹ tha cho niềm nhớ và giúp cho nghị lực để quên Đạn và ba năm kỷ niệm, quên Sài Gòn và tất cả (chỉ trừ ra người mẹ đau khổ của tôi).

Và hôm nay, **thứ Tư ngày 10/2/1982**, bắt đầu ngủ lại tại Cam Ranh với chương trình dự trừ cho một chuyến đi. Trong sự dự trừ này, tôi quyết lòng làm được cho mẹ tôi như lời nói trước ngày rời Sài Gòn, tôi đã hứa: *"Con không bao giờ uống rượu nữa."* Tôi không giải thích rõ ý nghĩ mình cho mẹ hiểu, nhưng chỉ vì rượu mà tôi có Đạn và cũng vì rượu mà tôi mất Đạn mãi mãi. Nên thôi, bỏ nó là hơn.

[]